

Poglavlje 1

Little Derrick, grofovija Oxford, rujan 1827.

„PROKLETSTVO!“ NAKON TUPOG udarca, uslijedila je psovka izrečena muškim glasom, a ta dva zvuka prenu Genevieve iz sna. No bez obzira na tu buku, bilo joj je potrebno nekoliko trenutaka da shvati da je zaspala za stolom u radnoj sobi na katu župnog stana. Svijeće su dogorjele pa je jedina dostupna svjetlost dolazila iz kamina koji je tinjao, gaseći se. Pri toj slaboj svjetlosti uspjela je vidjeti tamnu priliku koja se penjala po prozorskoj klupčici sve dok jedan muški lik nije zaklonio svjetlost zvijezda izvana.

Strah od kojeg joj se grlo stisnulo potpuno ju je oduzeo. Strah i bijes. Kako se itko usuđuje provaliti u njezin dom? Otac i teta bili su na večeri kod vojvode od Sedgemoora na njegovom ovdašnjem imanju. Vojvoda nikada ranije nije posjetio ovaj izolirani dio svojih ogromnih posjeda tako da su svi bili jako uzbuđeni i željni vidjeti ga. Genevieve je također bila pozvana, no radije je ostala još malo raditi na svojim istraživanjima. Sluge su imale slobodnu večer.

Čovjek na prozoru stajao je mirno, kao da promatra ima li koga u sobi prije nego odluči ući i započeti svoje aktivnosti. Napeta tišina potrajala je neko vrijeme, a zatim se gipko tijelo opustilo i zakoračilo prema vatri. Iz tamnog kuta prostorije Genevieve je promatrala kako uljez pali svijeću na žeravici.

Kakva vraška drskost, no uskoro će saznati da nije sam.

Ne mareći za buku koju radi, Genevieve brzo posegne u drugu ladicu radnog stola i primi dobro skriveni predmet u njoj. Svijeća se naglo rasplamsala, uljez je pogledao u njenom pravcu, a Genevieve se naglo uspravi.

Dok se kretala oko stola na drhtavim nogama, Genevieve se prisili progovoriti samopouzdanim glasom. „U ovoj kući nećete pronaći ništa vrijedno krađe. Predlažem da ju napustite. Odmah.“ Umjesto straha i užasa koje je očekivala, čovjek se mirno uspravi. Potpuno smireno podigne svijeću prema mjestu gdje je Genevieve stajala. Lice mu je bilo prekriveno crnom svilenom maskom kakvu ljudi nose na krabuljnim balovima. Iako baš i nije najbolje znala kako ti balovi izgledaju. „Ako je zaista tako i ovdje nema ničeg vrijednog krađe, vraški ste se dobro pobrinuli za svoju zaštitu.“

Mirne je ruke podigla pištolj koji je uzela iz ladice stola. „Živimo na rubu sela, kao što ste mogli primijetiti kad ste birali ovu kuću za metu.“ Strašna misao pala joj je na pamet i pištolj u njenoj ruci se zaljulja: „Jeste li naoružani?“

Čovjek se ukoči kao da ga je pitanje uvrijedilo. „Naravno da nisam, draga milostiva gospođo“, odgovorio je šireći ruke kako bi pokazao da u njima nema ništa.

Ta je bitanga bila baš bizaran provalnik. Veoma je slabo poznavala kriminalne običaje, ali sigurnost u nastupu ovog čovjeka bila je izvanredna. Govorio je poput džentlmena i činilo se kao da nije niti najmanje zabrinut zbog toga što ona drži oružje. Stisnula je usne i čvršće obuhvatila pištolj. „Nema nikakvog ‘naravno’ u ovome. U vašem biste poslu trebali očekivati otpor od svojih žrtava.“

„Uvijek se pobrinem da je kuća prazna prije nego počnem raditi.“

„Poput večeras“, odgovori mu Genevieve hladno.

Muškarac slegne ramenima. „Čak i najveći kriminalni umovi ponekad pogriješe, gospođice Barrett.“

Trbuh joj se stisne od straha. Ovaj put, uz sav trud, nije mogla ni glas umiriti. „Kako znate moje ime?“

Usne ispod maske se trznu i čovjek zakorači prema njoj.

„Ne mičite se!“ uzviknu Genevieve. Srce joj je u grudima zalupalo toliko jako da ga je on zacijelo čuo.

Uvredljivom mirnoćom ignorirajući njen pištolj, podigao je svijeću i podvrgnuo ju dugom uznemirujućem pogledu. Osjećaj nerealnosti obuzeo je Genevieve. Sve oko nje izgledalo je poznato. Pohabana sigurnost njezine omiljene sobe. Razbacane stvari na njezinom stolu. Hrpe stranica ispisanih njezinim rukopisom. Sve je izgledalo baš kako treba, osim tog visokog, maskiranog čovjeka s nedefiniranom aurom elegancije i njegovog osmijeha koji je otkrivao koliko ga sve to zabavlja. Nervozna intuicija govorila joj je da se pokvarenjak samo poigrava s njom.

Pokušavajući se pribрати nakon te spoznaje, natjerala se proučiti ga na znanstveni način, iako je bila svjesna da ga zbog maske koja je prekrivala njegovo lice nikada neće moći dobro opisati vlastima. Svjetlost svijeće obasjala je njegovu plavu kosu i pokazala očaravajuće obrise ispod otvorenog vrata bijele košulje. Nosio je hlače i čizme. Unatoč ovom skromnom odjevnom izdanju, njegove su manire odavale povlašteno podrijetlo. Iako mu nije mogla vidjeti lice, nešto u njegovu držanju govorilo joj je da se radi o naočitom muškarcu.

Uistinu, vrlo bizaran provalnik.

„Dobar lopov se dobro priprema.“ Odgovorio joj je na pitanje koje je zaboravila postaviti. „Iako ga ponekad situacija može iznevjeriti. Na primjer, u selu se priča da ste večeras trebali biti na domjenku u Leightonu.“

Genevieve shvati da odgovara kao što bi odgovorila na svaki uljudan upit. Ruka u kojoj je držala pištolj počela se spuštati ciljaјуći prema podu. Ugrizla se za usnicu i ispravila pištolj pokušavajući izgledati uvjerljivo. „Gubite se iz ove kuće.“

„Ali nisam našao ono po što sam došao.“

Primakao joj se još bliže tako da je još više bila svjesna opasnosti. Bio je to osjećaj ugroženosti koji može osjetiti samo žena

od muškarca. Naježila se kad je shvatila koliko su sami i daleko od svih. Nije propustila vidjeti njegov pogled kako klizi niz njeno tijelo. Odmaknula se unatrag sjetivši se da mu bilo koji znak njezine nesigurnosti daje prednost. Uperila je pištolj u njegova prsa. „Izađite sad ili ću pucati.“

Namršteni izraz njegova lica govorio joj je koliko je povrijedila njegov osjećaj za pristojnost. „Draga moja milostiva...”

Ukočila se. U trenutku je izgubila kontrolu. Što je bilo apsurdno. Ta ona je bila osoba s pištoljem. „Ja nisam vaša draga milostiva.“

Kao da joj priznaje da ima pravo, naklonio se. „Kako želite, gospođice Barrett. Nisam vam učinio ništa nažao. Čini mi se da su prijetnje ubojstvom uistinu nepotrebne.“

Skoro se nasmijala od zaprepaštenja. „Provalili ste u moju kuću. Prijetili mi...”

Prekinuo ju je. „Jedine ste prijetnje dosad izrekli vi.“

„Želite me okrasti“, rekla je dubokim, dršćućim glasom.

„Ali nisam. Još.“ Izražajne usne iznad intrigantne čvrste vilice izvile su se u šarmanтни osmijeh. „Ublažite osjećaj pravde milosrdnošću. Pustite me kako bih se mogao iskupiti.“

„Ako vas pustim, pronaći ćete neku drugu nevinu žrtvu koju ćete opljačkati“, odgovori mu Genevieve oštro. „Trebala bih vas zaključati u podrum i pozvati lokalnog suca.“

„To ne bi bilo ljubazno od vas. Ne volim skućene prostore.“

„U tom ste slučaju izabrali pogrešno zanimanje. Netko će vas kad tad uhvatiti.“

Zanemarujući pištolj, zakoračio je bliže prema njoj. „Pomisao da ćamim u zatvoru zasigurno vrijeđa vaše milostivo srce.“

Genevieve se još malo odmakla te pritom shvatila da ju je neznamac dotjerao do samog ruba stola. Stisnula je čvršće pištolj u vlažnim dlanovima. „Maknite se ili ću, kunem se, pucati.“ Zapalio je jednu od svijeća sa stola i puhnuo u manju koju je držao u rukama te ju, dok se još pušila, spustio na stol. „No, no, gospođice Barrett. Zakrvavit ćete tepih.“

„Ja ću...”

Riječi su joj nestale s uzdahom kad ju je neznana iznenadujuće brzo zgrabio za ruku s pištoljem. Nekoliko je puta izvinuo svoje vitko tijelo i već ju je držao čvrsto uza se, okrenutu prozoru. Stisnuta uz njega postala je neodoljivo svjesna njegove snage. Njegova mršavost bila je varka. Nije mogla zanemariti mišiće ruku koji su je držali, kao ni širinu prsa na koje je bila naslonjena. Čvrsto ju je primio oko struka sputavši joj ruke. Iako je i dalje držala pištolj, više ga nije mogla uperiti u njega.

Opasni, ali začuđujuće koketni razgovor bio je umirio njezin strah. No sada ju je taj strah ponovno obuzimao.

Koji joj je vrag bio da se išla svađati s ovim nitkovom? Kao da je uživala u tome unatoč činjenici da je najviše na svijetu prezirala lopove.

Zadržala je dah da ne šćucne od straha i počela se otimati. „Pustite me!”

Ruke čvrste poput remenja kontrolirale su je izuzetnom lakoćom. Genevieve je bila visoka, jaka djevojka, nikako nije bila neki krhki cvjetić, ali lopov je ipak bio viši i snažniji. Nikada u životu nije odmjeravala snagu s muškarcem. Povrijedilo ju je s kolikom lakoćom ju je svladao. Nikada u životu nije bila tako svjesna tjelesne snage druge osobe. To ju je iskustvo uznemirilo više od prirodnog straha od uljeza. „Tiho, gospođice Barrett. Dajem vam svoju riječ da vam neću nauditi.”

„Onda me pustite“, dahtala je vrpoljeći se, iako je uspjela pomaknuti samo svoju frizuru, koja ionako nikad nije bila čvrsta.

„Neću dok ne ispustite pištolj.”

Pokušavala se okrenuti kako bi ga laktom udarila u trbuh, ali njegov stisak joj to nije dopuštao. „Ali ako ga pustim, bit ću prepuštena vama na milost i nemilost“, reče Genevieve bez daha.

Nasmijao se glasno. „To svakako treba uzeti u obzir.”

Bio joj je toliko blizu da je njegovo samozadovoljstvo vibriralo kroz nju. Osjećaj je bio nevjerojatno intiman. Nakon nekoliko

spretnih pokreta oduzeo joj i pištolj te ga stavio na stol izvan dohvata.

„Vrištat ću.“

„Nitko vas ne može čuti“, odgovori joj nehajno. U tom ga je trenutku zaista mrzila.

„Prezirem vas, vrijedni ste prezira“, prosiktala je i dalje se bezuspješno pokušavajući osloboditi. Srce joj je lupalo galopirajućom brzinom od straha i bijesa. Bila je bijesna na njega, a i na samu sebe jer se pokazala slabom ženicom, savršenim plijenom za svakog drznika.

„Samo naprijed, riječi mi ne mogu ništa.“

Povukao ju je na sebe pa su zajedno su koraknuli unazad. Postala je svjesna ne samo njegove veličine i snage – to je bilo očito od trenutka kad ju je zgrabio – nego i preplavljujuće topline i ugodnog mirisa nečeg biljnog. Svježeg. Reskog.

Ovaj je grubijan održavao redovitu higijenu.

Učinio je još jedan korak unazad i uz zveket otvorio vrata, ponižavajuće lako susprežući njezine napore jednom rukom. Strah je u njoj pobudio bijes. Snažno se odgurnula od njega i bezuspješno pokušala zabiti nokte u njegovu podlakticu. „A ne, ne“, dahnuo je, povlačeći je bliže k sebi.

„Oderat ću vam kožu za ovo“, zarezala je dok je njegov miris budio njena osjetila. Kakav je to miris?

„Prvo ćete me morati uhvatiti.“

Voljela bi da nije primijetila koliko mu glas postaje topliji i zvonkiji kad se smije. Šokiralo ju je kako su svi njezini ljutiti pokušaji naglo nestali čim je obrazom nježno dodirnuo uvojak na njezinu licu.

„*Au revoir*, gospođice Barret“, prošaptao je u njezino uho dahom koji je probudio točke koje nije ni znala da posjeduje. Zatim ju je naglo odgurnuo od sebe.

Dok se pribrala, neznanac je već zalupio vratima i izvana ih zaključao ključem koji je vjerojatno uzeo dok je prtljao oko zasuna.

No, vrata župnog ureda bila su od čvrstog engleskog hrasta i jedva da su se i zatresla pod njezinim odlučnim udarcima. „Da se nisi usudio!“

Dašćući, zastala je i pritisnula uho na vrata u očajničkom pokušaju da shvati što on radi. Čula je zvuk zalupljenih vrata u daljini kao da je netko izišao na glavni izlaz. Je li ga njezina nazočnost odgovorila od razbojničkih planova? Nije mogla shvatiti zašto bi. Od početka je bio u prednosti.

Lupala je šakama po vratima dok se prisjećala njegova glatkog obraza dok ju je držao tako... tako *neprimjereno*.

Neprimjereno je bio preslab izraz za osjećaje koji su je obuzeli kada ju je zarobio poput ovčice spremne za šišanje. Kao i ovca, i ona je bila uspješno i u potpunosti ogoljena. Nije nikako mogla spriječiti zločinca u njegovim namjerama. Nitko ju nije mogao osloboditi dok se otac i teta ne vrate iz posjeta vojvodi, a Bog zna kad će to biti. Župnik Ezekiel Barrett volio se družiti s visokim društvom. Ostao bi tamo do doručka, ako ga Sedgemoor ne bi prije izbacio. Morat će izaći kroz prozor baš kako je lopov ušao.

Suze zbog nemoći ispune joj oči. Iako je to zvučalo nelogično, i dalje je osjećala toplinu provalnikova tijela uz sebe. Činilo joj se kao da je još drži. Više se nije plašila, barem ne za svoj život. Nitkov je imao dovoljno prilika povrijediti je, ako mu je to bila namjera. Nakon što se smirio strah i opčinjenost, glavni osjećaj koji ju obuzeo bio je gnušanje prema samoj sebi. Ponijela se poput neke tupave ženice, baš onakve vrste nervoznih žena kakve je prezirala. Imala je pištolj. Zašto ga nije mogla izbaciti iz kuće?

Zavladala je zlokobna tišina. Što je ta hulja tražila? Hoće li išta ostati kad završi svoj posao? Pogledala je preko stola i zahvalila Bogu što mu je jedini uistinu vrijedan predmet promakao. Za tako dovitljivog lopova, nije bio naročito pažljiv, iako joj se činilo da mu ne nedostaje inteligencije. Ili, dodala je, ponovno se razbjesnivši, drskosti... Ipak, svaki bi profesionalac odmah primijetio zlatni predmet na stolu.

Nešto je sletjelo na tepih kraj otvorenog prozora. Znatiželjna, Genevieve živčano zgrabi svijeću sa stola i visoko je podigne. Na podu je ležao ključ.

Zatečena i izvan sebe od bijesa, pojurila je prema prozoru, ali tama i gusto brijestovo lišće zaklanjali su joj pogled. U daljini je netko samouvjereno počeo zviždukati stari napjev „Over the Hills and Far Away“¹. Vrlo prigodno za lopova u bijegu, pomislila je. Nije pokazao ni najmanji znak panike. Još ju je jednom njegovo samopouzdanje uhvatilo nespremnu. Glazba je bivala sve tiša kako je zviždač odlazio u noć.

Drhturavim rukama Genevieve pokupi ključ i umiri ga na dlanu. Jedna potpuno nebitna činjenica potisnula je u drugi plan sve druge misli. Konačno je prepoznala taj miris koji ju je mučio dok ju je provalnik držao.

Limunska trava.

1) Preko brda i daleko (*op. prev.*)